

Zingen aan de rand van de tijd

Telkens weer word ik geraakt wanneer demente bewoners
uit hun hoofd psalmen meezingen.
Alsof er een viergeheugen op de bodem van de ziel ligt dat opengaat.
Melodieën die het winnen van de gefragmenteerdheid van dementie.
Een moment van heelheid te midden van gebrokenheid.
Een klein viert uitgespaard in een groot vergeten.

Ook ik heb leren zingen in het verpleeghuis.
Ik heb ontdekt dat je zingend samen het moment bewoont.
Elkaar nabij bent in melodie, toon en adem.
Juist die momenten zijn kostbaar in een verpleeghuis.

Ook aan een sterfbed heb ik leren zingen.
Bekende psalmen klinken aan de rand van een leven.
Zang als uitgeleide terwijl ik de handen opleg.
Aanwezige familie neuriet mee.
Samen zingen we aan de rand van de tijd.

Psalmen worden balsem voor de ziel.

Zou onze zang ooit worden overgenomen door engelenzang?

